

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Radímy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **V. B.**, zastoupeného zmocněncem Sergiyem Doroshukem, bytem Brno, V Újezdech 611/12, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy**, se sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 3/5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2011, č. j. JMK 146054/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 22. 2. 2012 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 19. 12. 2011, č. j. JMK 146054/2011, a žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vydané v rozporu s právními předpisy.

II. Relevantní skutečnosti plynoucí ze spisového materiálu

[2] Z konkrétních okolností přezkoumávané věci je pro přehlednost vhodné chronologicky zdůraznit následující skutečnosti.

[3] Dne 18. 7. 2011 podal žalobce Magistrátu města Brna, odboru dopravy (dále jen „magistrát“) žádost o vrácení řidičského oprávnění podle ustanovení § 102 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalobce pozbyl řidičské oprávnění na základě ustanovení § 94a zákona o silničním provozu, neboť mu byl soudem uložen trest zákazu činnosti spočívající v řízení motorových vozidel trestním příkazem č. j. 88 T 137/2007, který nabyl právní moci dne 17. 11. 2007. K žádosti přiložil lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel ze dne 6. 5. 2011 vypracovaný MUDr. J. D. Při podání žádosti žalobce předložil řidičský průkaz č. XXXXXX vydaný dne 22. 9. 2009 státem Ukrajina, jehož kopie je součástí správního spisu.

[4] Dne 28. 7. 2011 byl žalobce magistrátem vyzván, aby ve lhůtě 14 dnů ke své žádosti přiložil v souladu s ustanovením § 102 odst. 3 písm. c) a odst. 5 zákona o silničním provozu doklad o odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, který nesmí být k podání žádosti starší než 60 dní. Na to reagoval žalobce vyjádřením ze dne 18. 8. 2011, ve kterém zmínil, že se domnívá, že splnil všechny podmínky pro to, aby mu bylo řidičské oprávnění vráceno, neboť řidičský průkaz č. XXXXXX, který předložil, by měl být považován za doklad o odborné způsobilosti.

[5] Dne 1. 9. 2011 vydal magistrát rozhodnutí č. j. MMB/0330587/2011, kterým žádosti žalobce ze dne 18. 7. 2011 nevyhověl, neboť žalobce nepřiložil k žádosti doklad o odborné způsobilosti, který nesmí být ke dni podání žádosti starší 60 dní. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal mimo jiné, že zkoušky odborné způsobilosti v režimu zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o odborné způsobilosti“) se konají v českém jazyce. Ustanovení § 39 zákona o odborné způsobilosti sice připouští, aby měl žadatel při skládání zkoušky tlumočníka, avšak doba zkoušky je podle ustanovení § 40 odst. 2 téhož zákona omezena na 30 minut, přičemž není možné, aby zkoušku stihl, pokud by bylo nutné otázky tlumočit do mateřského jazyka a poté ještě odpovědi do jazyka českého.

[6] Odvolání bylo žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto. Žalovaný k tomu uvedl, že průběh správního řízení před magistrátem byl bezvadný. Pokud žalobce uvedl, že odbornou způsobilost prokázal předloženým řidičským průkazem č. XXXXXX, považoval žalovaný za nutné uvést, že tento řidičský průkaz byl vydán již dne 22. 9. 2009. Tento doklad tedy byl starší než 60 dnů ode dne podání žádosti, neboť žádost o vrácení řidičského oprávnění byla podána dne 18. 7. 2011.

III. Obsah žaloby

[7] V žalobě žalobce zdůraznil, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech. Rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť byl porušen zákon o provozu na pozemních komunikacích a ustanovení § 40 odst. 2 zákona o odborné způsobilosti je diskriminační. Uvedl k tomu následující:

[8] Žalobce se domnívá, že předložil žádost, která obsahuje veškeré náležitosti podle ustanovení § 102 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích a zároveň

splňuje všechny podmínky stanovené ustanovením § 102 odst. 3 téhož zákona, včetně prokázání odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel.

[9] K prokázání odborné způsobilosti žalobce připomíná, že jako doklad o odborné způsobilosti předložil magistrátu řidičský průkaz č. XXXXXX vydaný dne 22. 9. 2009 státem Ukrajina, který Česká republika uznává jako doklad opravňující k řízení motorových vozidel na území České republiky.

[10] Žalobce konstatoval, že vydání řidičského oprávnění je podmíněno splněním podmínek, zejména absolvováním kurzu a složením příslušné zkoušky z odborné způsobilosti. Podle ustanovení § 39 zákona o odborné způsobilosti je sice možné, aby žalobce měl při skládání zkoušky tlumočníka v případě, že neovládá jazyk, v němž se zkouška koná, avšak podle ustanovení § 40 odst. 2 téhož zákona je doba trvání zkoušky z předpisů o provozu na pozemních komunikacích a zdravotnické přípravy omezena na dobu 30 minut. Žalobce namítá, že v tomto časovém limitu by zkoušku nevykonal, neboť tlumočení je časově náročnější. Ustanovení § 40 odst. 2 zákona o odborné způsobilosti je dle žalobce diskriminační a odporuje čl. 1 a 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[11] Žalobce navíc uvádí, že řidičský průkaz, který předložil, bezpochyby prokazuje splnění odborné způsobilosti, přičemž je třeba zkoumat, za jakých okolností tuto zkoušku vykonal žalobce na Ukrajině.

IV. Vyjádření žalovaného

[12] Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 14. 5. 2012 navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl jako nedůvodnou. Jelikož jsou všechny žalobní námitky totožné s námitkami odvolacími, žalovaný pouze odkázal na napadané rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

[13] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 soudního řádu správního a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 soudního řádu správního.

[14] Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (ustanovení § 75 odst. 2 soudního řádu správního). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 soudního řádu správního bez nařízení jednání, poté, kdy účastníci řízení s takovým postupem vyslovili souhlas.

V.A K dokladu o odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel

[15] Soud vycházel z ustanovení § 102 odst. 3 písm. c) zákona o silničním provozu, podle kterého k žádosti o vrácení řidičského oprávnění (podle odstavce 5 téhož ustanovení) musí být přiložen doklad o odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel zařazených do příslušné skupiny vozidel, který nesmí být ke dni podání žádosti starší než 60 dní. Ustanovení § 102 odst. 5 téhož zákona pak stanoví, že pokud ode dne právní moci rozsudku nebo

rozhodnutí, jímž došlo k uložení trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, nebo rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, v průběhu jehož zkušební doby se zavázal zdržet se řízení motorových vozidel, uplynul více než jeden rok, musí žadatel prokázat zdravotní a odbornou způsobilost.

[16] Žádost o vrácení řidičského oprávnění byla podána dne 18. 7. 2011. Trestní příkaz, sp. zn. 88 T 137/2007, kterým byl žalobci uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel nabyt právní moci dne 17. 11. 2007. Jelikož mezi dnem nabytí právní moci trestního příkazu a žádostí o vrácení řidičského oprávnění uplynul více než 1 rok, byl žalobce povinen dle ustanovení § 102 odst. 3 písm. c) a odst. 5 zákona o silničním provozu přiložit k žádosti doklad o odborné způsobilosti, který nesmí být ke dni podání žádosti starší než 60 dní.

[17] Ze správního spisu vyplývá, že žalobce tento doklad o odborné způsobilosti magistrátu nedoložil. Námitka, že za tento doklad by měl být považován řidičský průkaz č. XXXXXX vydaný dne 22. 9. 2009 státem Ukrajina, neobstojí, neboť dotýčný doklad nesmí být ke dni podání žádosti starší než 60 dní, jak shora uvedeno.

[18] Pro posouzení věci není relevantní zabývat se podmínkami pro získání řidičského oprávnění v Ukrajině, neboť i kdyby bylo možné ukrajinský řidičský průkaz za doklad ve smyslu ust. § 102 odst. 3 písm. c) zákona o silničním provozu považovat, v daném případě je tento doklad starší než 60 dní.

V.B K námitce diskriminace

[19] Pokud jde o námitku neústavnosti ustanovení § 40 odst. 2 zákona o odborné způsobilosti pro rozpor s čl. 1 a čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (žalobce zřejmě myslel čl. 1 a čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), soud připomíná, že soudce je při svém rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu (čl. 95 Ústavy České republiky). Zákon o odborné způsobilosti byl přijat předepsaným způsobem, byl vyhlášen ve Sbírce zákonů a je tedy součástí právního řádu České republiky. Soud neshledal důvod pro postup podle ustanovení čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky, neboť neshledal v ustanovení § 40 odst. 2 zákona o odborné způsobilosti diskriminační princip a neústavnost tvrzenou žalobcem.

[20] Podle ustanovení § 45 zákona o odborné způsobilosti se přezkoušení z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel podle zákona o silničním provozu provádí zkouškou podle zákona o odborné způsobilosti, tj. zpravidla v autoškolě zkouškou z odborné způsobilosti, která se skládá ze zkoušky z předpisů o provozu na pozemních komunikacích a zdravotnické přípravy, z praktické jízdy s výcvikovým vozidlem a ze znalostí ovládání a údržby vozidla, jde-li o žadatele o řidičské oprávnění pro skupinu C1, C1+E, C, C+E, D1, D1+E, D nebo D+E.

[21] Dle ustanovení § 40 odst. 2 zákona o odborné způsobilosti se na vykonání písemné zkoušky z předpisů o provozu na pozemních komunikacích a zdravotnické přípravy stanoví doba 30 minut, kterou je možné prodloužit pouze tehdy, trpí-li žadatel poruchou dyslexie nebo dysgrafie.

[22] Čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod uvádí, že základní práva a svobody se zaručují všem bez rozdílu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry a náboženství, politického či jiného smýšlení, národního nebo sociálního původu, příslušnosti k národnostní nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení.

[23] Výčet diskriminačních důvodů ve čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je demonstrativní; „jazyk“ je v tomto výčtu výslovně zmíněn. Upřednostnění osob hovořících určitým jazykem tedy může být diskriminací. Požadavek znalosti určitého jazyka se považuje za přípustný pouze tam, kde je to nezbytné. Za nepřímou diskriminaci bývá považováno například vyžadování nepřiměřené znalosti jazyka vzhledem k pracovní pozici, kde ve skutečnosti postačuje minimální znalost jazyka.

[24] Jelikož k řízení motorových vozidel není nutné ovládat český jazyk, pak by zákon měl umožnit získání řidičského oprávnění i osobám neznalým českého jazyka. Takovou možnost poskytuje ustanovení § 39 odst. 6 zákona o odborné způsobilosti. Toto ustanovení umožňuje, aby osoba, která dostatečně nebo vůbec neovládá český jazyk, skládala zkoušku za přítomnosti tlumočníka ustanoveného podle zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících. Zkouška se v takovémto případě koná ústně. Taková úprava je zcela v souladu s ustanovením čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, které garantuje právo na tlumočníka.

[25] Tímto je tedy zajištěno rovné postavení osob ovládajících český jazyk a osob, které český jazyk dostatečně neovládají. Soud uznává, že tlumočení může dialog dvou osob prodloužit. Je třeba ale zmínit, že doba 30 minut je primárně stanovena pro zkoušku v písemné formě. Žadatel, který neovládá český jazyk, zkoušku vykonává ústně, což je zřejmě časově méně náročnější. Soud tedy dospěl k závěru, že žalobce má při přezkoušení z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel rovné podmínky jako osoby, které český jazyk ovládají.

VII. Shrnutí a náklady řízení

[26] Při přezkumu žalobou napadených rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo, soud nezjistil, že by došlo ze strany správních orgánů k chybné aplikaci hmotného práva či k chybné aplikaci procesního práva. Soud nedospěl ani k názoru, že by ustanovení § 40 odst. 2 zákona o odborné způsobilosti bylo neústavní, a bylo by nutné věc předložit Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky. Naopak s žalobcem uplatněnou argumentací se soud z důvodů uvedených shora neztotožnil, rozhodnutí správních orgánů nelze označit za nezákonná či vydaná v rozporu s právními předpisy.

[27] K namítané nezákonnosti napadených rozhodnutí soud závěrem připomíná rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96, publikovaný ve Sb. NSS č. 3/2006, dostupný na www.nssoud.cz, který vymezil institut nezákonnosti takto: „*Nezákonným je rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, a přitom ještě nejde o tak intenzivní rozpor, aby bylo možno usuzovat, že rozhodnutí neexistuje, tj. že je nicotné. Nezákonnost může být vyvolána buď chybnou aplikací hmotného práva (pak půjde o nezákonnost v tom smyslu, jak o ní hovoří § 76 odst. 1 soudního řádu správního), nebo práva procesního. Procedurální pochybení mohou mít charakter nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního nebo vad řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. b) a c) soudního řádu správního); tyto vady řízení jsou však v rámci soudního řízení relevantní pouze potud, pokud jde o tzv. vady podstatné, tj. pokud porušení procesního práva mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.*“

[28] Za tohoto stavu věci soudu nezbylo, než žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 soudního řádu správního jako nedůvodnou zamítnout.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly. Z těchto důvodů soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. září 2012

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v.r.
předsedkyně senátu